

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/16/2016
Identifikačné číslo spisu:	6099899860
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6099899860.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Anny Markovej, Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v právnej veci žalobcu: SOLVENTIS Követeléskezelő Felelősségu Társaság, so sídlom Milleneumi utca 11, 8000 Székesfehérvár, reg. číslo spoločnosti 07-09-019231, Maďarská republika, zast. advokátom JUDr. Štefan Čakvári, so sídlom Vázovova 9/b, 811 07 Bratislava, Slovenská republika, proti žalovanému: ZSNP, a. s., so sídlom Priemyselná 12, 965 63 Žiar nad Hronom, IČO: 30 222 524, Slovenská republika, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Alena Výskočilová, s. r. o., so sídlom Banskobystrická č. 6, 811 06 Bratislava, IČO: 36 808 539, Slovenská republika, o zaplatenie sumy 285 373,83 eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Obo/34/2015 zo dňa 21. júna 2016, takto jednomyselne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku súdu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/34/2015 zo dňa 21. júna 2016 o d m i e t a .
Žalobcovi trovy dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1/ Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 25Cb/57/99-466 zo dňa 20. augusta 2015 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 285 373,83 Eur a nahradiť trovy konania.

2/ V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca si uplatnil právo na zaplatenie sumy 558 142,70 DEM titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla tým, že zaplatil celé kontrahované množstvo hliníka a predávajúci mu dodal len časť dohodnutého plnenia. Poukázal na rozsudok č. k. 25Cb/57/99-171 zo dňa 13. 01. 2009, ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania, ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3Obo/40/2009 z 23. februára 2009 zrušil a vec vrátil na nové konanie. Citoval uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Cb/57/99-250 z 18. 05. 2011, ktorým bol návrh na zmenu petitu zamietnutý. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Cb/57/99-319 zo dňa 19. 10. 2011, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici zaviazal

žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 142 686 915,- eur a o trovách konania rozhodol tak, že právo na náhradu trov konania účastníkom konania nepriznal. Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Obo/32/2014 z 27. januára 2015 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie. V tomto konaní Krajský súd v Banskej Bystrici, viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rozhodol rozsudkom (č. k. 25Cb/57/99-466 zo dňa 20. 08. 2015) tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 285 373,83 eur a na trovy konania tak, ako je v jeho výroku uvedený.

4/ Na základe odvolania žalovaného (list v spise 478), Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom 1Obo/34/2015 zo dňa 27. júna 2016 (list v spise 492), v spojení s opravným uznesením č. k. 1Obo/34/2015-487 zo dňa 25. mája 2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Cb/57/99-466 zo dňa 20. augusta 2015, v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/34/15-487 zo dňa 25. mája 2016, potvrdil.

5/ V odôvodnení citovaného rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že na základe dlho trvajúceho dokazovania v spore trvajúcom cca 16 rokov dospel k názoru o objektívnej zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu v zmysle ustanovenia § 268 Obchodného zákonníka, výška ktorej sporná nebola a konštatoval, že na pojednávaní konanom dňa 20. 08. 2015 žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktorými by sa zbavil objektívnej zodpovednosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Cb/57/99-487 z 25. 05. 2016 potvrdil.

6/ V odôvodnení rozhodnutia sa podrobne zaoberal námietkami žalovaného v odvolaní, citoval ustanovenia § 415 Obchodného zákonníka a s poukazom na ustanovenie § 376 Obchodného zákonníka, respektíve § 382, resp. § 384 Obchodného zákonníka uviedol, že je bez právnej relevancie aj skutočnosť, či žalobca zaplatil finančné prostriedky titulom kúpnej ceny na účet predávajúceho vedený v slovenskej, maďarskej, resp. inej zahraničnej banke a či tým eventuálne pri tom porušil devízový zákon. Najvyšší súd vychádzajúc zo zistenia, že objektívna zodpovednosť žalovaného preukázaná bola v zmysle § 268 Obchodného zákonníka a v zmysle uvedených dôvodov, napadnutý rozsudok odvolaním žalovaného podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi, ktorý si náhradu trov konania neuplatnil, náhradu trov konania nepriznal.

7/ Proti tomuto rozhodnutiu, s vyznačenou právoplatnosťou 15. 08. 2016, podaním doručeným súdu 26. 08. 2016, podal dovolanie žalovaný v nadväznosti na rozhodnutie č. k. 25Cb/57/99 zo dňa 25. 08. 2015, č. k. 25Cb/57/1999 s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 05. 2016, č. k. 1Obo/24/2015 a súčasne návrh na odklad vykonateľnosti.

8/ Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písmeno d/, f/ C. s. p., ako aj v zmysle § 421 C. s. p., nakoľko súdy vec nesprávne posúdili.

9/ K tvrdeniu obidvoch súdov, ktoré vyvodili zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu z dôvodu, že vyhlásenie bolo neplatným právnym úkonom, uviedol, že zásadným predpokladom preto, aby bolo možné náhradu škody žalobcovi priznať, je to, aby vyhlásenie bolo neplatným právnym úkonom. V tejto súvislosti poukázal na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Cb/1/2006, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/269/2006 zo dňa 04. 02. 2007, v ktorých bolo vyhlásenie posúdené ako právny úkon platný. Z uvedeného dôvodu vyhodnotenie vyhlásenia ako neplatného právneho úkonu je preto podľa názoru odporcu prekážkou veci právoplatne skončenej. Právny stav spôsobený rôznym posúdením tohto istého právneho úkonu podľa žalovaného nie je žiadateľný, a ani prípustný, lebo je v rozpore s princípom predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý sa považuje za jeden z hlavných princípov právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty a súčasne prekážkou veci právoplatne skončenej. Na podporu správnosti jeho právneho názoru poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 311/2007, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom posudzované a že za diskriminačný možno považovať taký prístup, ktorý rovnaké a analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho

možno objektívne a rozumne odôvodniť.

10/ K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 420 písmeno f/ C. s. p., poukázal na ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., že odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať náležitosti podľa § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý je platný v čase napadnutých rozhodnutí. Za nesporné žalovaný označil, že súd prvého stupňa sa nevenoval jeho tvrdeniu o existencii rozhodnutej veci a aj NS SR v jeho rozhodnutí sp. zn. 2Obo/269/2006 z 04. 04. 2007 a sp. zn. 1ObdoV/63/2007 uviedol, že sa jedná o chybu v písaní, a že malo byť uvedené slovo platnosť vyhlásenia z 18. 09. 1995, a že odvolací súd poukazoval už v rozhodnutí č. k. 1Obo/31/2004-410 z 27. 01. 2015 na odôvodnenie, na ktoré v celom rozsahu odkazuje. Z uvedených dôvodov, žalovaný zastáva názor, že obidva súdy sa s jeho námietkou o prekážke rozhodnutie veci dostatočne nevysporiadali. Poukázal na fakt, že aj odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom v odôvodnení s námietkami žalovaného nezaoberal, napriek čomu je odôvodnenie odvolacieho súdu len všeobecné, formalistické bez akejkoľvek argumentácie. Fakt, aby odvolací súd podrobne uviedol, prečo má práve tento názor, žalovaný označil za jednoznačne dôležitý, čo však napadnuté rozhodnutie neobsahuje. Z uvedených dôvodov obidve rozhodnutia označil za také, ktoré trpia vadou zmatečnosti, čím bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo/18/2012 a judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva, v spojitosti s ktorými teda došlo k porušeniu jemu patriaceho práva v súlade s ustanovením § 420 písmeno f/ C. s. p.

11/ K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno a/ až c/ C. s. p. uviedol, že obidva súdy nesprávne právne vec posúdili a na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym zisteniam. Podľa žalovaného, ak by bolo vyhlásenie platným právnym úkonom, tak nie sú splnené podmienky pre vznik škody podľa ustanovenia § 268 a § 373 Obchodného zákonníka, pretože vzniknutá škoda nie je v príčinnej súvislosti s vyhlásením. Žalovaný zastáva názor, že žalobcovi vznikla škoda tým, že uzavrel kúpnu zmluvu s L. X. ako predávajúcim a uhradil mu kúpnu cenu. Žalovaný nebol zmluvnou stranou tejto zmluvy, v čase podpisu vyhlásenia nemal vedomosť o tom, že vyhlásenie má akýkoľvek súvis s kúpnu zmluvou. Žalovaný je presvedčený, že predmetný skutkový stav si zavinil sám žalobca, lebo nepostupoval s odbornou starostlivosťou, konkrétne si nedostatočne preveril osobu, s ktorou kúpnu zmluvu uzavrel, neoboznámil sa so živnostenským listom oprávnenia predávajúceho, zaplatil finančné prostriedky L. X. do maďarskej banky v rozpore s Devízovým zákonom, kupoval hliník pod cenu, a v konečnom dôsledku kúpil hliník od L. X., napriek tomu, že ho mohol priamo kúpiť od žalovaného. Žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalovaný mal vedomosť o kúpnej zmluve medzi L. X. a žalobcom a ani, že by žalovaný vedome spolupracoval s pánom X. a ani, že by vyhlásenie naplnilo skutkovú podstatu trestného činu a konštatoval, že to boli práve pracovníci žalobcu, ktorí vyhlásenie skoncipovali a Ing. R. toto iba preložil do nemeckého jazyka.

12/ Žalovaný v dovolaní zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti z dôvodu, ak o dovolaní nebude rozhodnuté v krátkom čase, žalovanému by tento fakt spôsobil ťažko zvrátiteľný stav a nebude mať z čoho naďalej jeho podnik financovať.

13/ S poukazom na tieto dôvody navrhol konanie zastaviť, prípadne obidva rozsudky, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

14/ Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

15/ Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) prejednal dovolanie žalovaného s poukazom na ustanovenie § 443 C. s. p. bez nariadenia pojednávania.

16/ Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 15. 04. 2016, podaného 26. 08. 2016, teda už za účinnosti C. s. p.

17/ Žalovaný prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písmeno d/ C. s. p., podľa ktorého

ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak sa v tej istej veci už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už začalo prv konanie.

18/ Žalovaný prípustnosť dovolania označil aj ustanovením § 420 písmeno f/ C. s. p. a ustanovením § 421 ods. 1 písmeno a/ až c/ C. s. p.

19/ Podľa ustanovenia § 420 písmeno f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby sa uskutočňovali jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20/ Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo,

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písmeno a/ až c/ C. s. p.).

21/ Z predmetnej žaloby je zrejmé, že konanie začalo 17. 08. 1999, teda za účinnosti O. s. p., ktorý bol účinný do 01. 06. 2016.

22/ Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 C. s. p.).

23/ Právne úkony úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom opatrení vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 C. s. p.).

24/ Konanie začaté do 30. júna 2016, dokončí súd, na ktorom konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.).

25/ Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ako prvou otázkou zaoberal dôvodnosťou žalovaným označenej prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 4 C. s. p. a dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia daná nie je z dôvodu, že v danej veci sa ešte právoplatne nerozhodlo, a ani v tej istej veci už prv nezačalo konanie. Fakt, ohľadom rozdielnosti posúdenia právneho úkonu vyhlásenia zo dňa 18. 09. 1995 konkrétne, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Obo/34/2015-492 a Krajský súd v Banskej Bystrici posúdil vyhlásenie zo dňa 18. 09. 1995 ako platný právny úkon a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/34/2015-487, ktorým preskúmaval rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod č. k. 25Cb/1/2006, bol ten istý právny úkon (vyhlásenie zo dňa 18. 09. 1995) posúdený ako neplatný právny úkon, nezakladá prekážku veci právoplatne skončenej. V konaní č. k. 25Cb/57/ 99-466 v spojení s opravným uznesením č. k. 1Obo/34/15-487, ktorý rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Obo/34/2015 zo dňa 21. júna 2016 ide o vec žalobcu SOLVENTIS Követeleskezelő Korlátolt Felelőssegu Társaság proti žalovanému ZSNP, a. s., o zaplatenie 285 373,83 eur a v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 25Cb/1/2006, preskúmanom Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako odvolacím, pod sp. zn. 2Obo/269/2006-458 a v dovolacom konaní pod sp. zn. 1ObdoV/63/2007-485 zo dňa 26. 10. 1999 išlo o konanie o vydanie vecí, z čoho je zrejmé, že v označených konaniach nešlo o tú istú vec, a teda nemôže ísť o prekážku rozhodnutej veci.

26/ Prekážka rozhodnutej veci „res iudicata“ nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide len vtedy, ak ide v novom konaní o ten istý nárok, alebo stav, o ktorom už bolo rozhodnuté, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je

daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, to jest vyplýva z rovnakého skutku. Fakt, že vyhlásenie zo dňa 18. 09. 1995 bolo v jednom konaní označené ako platný právny úkon a v inom konaní ako neplatný právny úkon, nezakladá prekážku rozhodnutej veci. Označované vyhlásenie o skladovaní zo dňa 18. septembra 1995 nebolo predmetom konania ani v jednom konaní a následkom iného posúdenia z hľadiska platnosti tohto úkonu nie je možné dospieť k tvrdenému názoru žalovaného, že ide o prekážku veci skôr rozhodnutej.

27/ Ako druhou otázkou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal dôvodnosťou tvrdenia žalovaného, že ide o dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 písmeno f/ C. s. p. z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. platné v čase vydania napadnutých rozhodnutí a súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a jeho názory nie sú dostatočne preskúmateľné a ako aj, že z rozhodnutia nevyplýva, z ktorých ustanovení konajúci súd vychádzal, ako použité ustanovenia interpretoval, z ktorého dôvodu postup súdu nemôže vykazovať znaky spravodlivosti. Za nesporné, preukazujúce jeho tvrdenie označil, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nevysporiadal s tvrdením žalovaného o existencii prekážky rozhodnutej veci a najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí na strane 11 v poslednej vete iba uviedol, že tým, že rozsudkom NS SR 2Obo/269/2006 z 04. 04. 2007 sp. zn. 1ObdoV/63/2007 bola určená neplatnosť (tu predpokladáme, že sa jedná o chybu v písaní a malo byť správne uvedené slovo platnosť) vyhlásenia žalovaného zo dňa 18. 09. 1995, čo nemôže byť považované sa postačujúce odôvodnenia. Zároveň namietal, že v rozsudku č. k. 1Obo/31/2014-410 zo dňa 27. 01. 2015 v súvislosti s námietkou prekážky rozhodnutej veci sa iba uvádza, že táto námietka nie je právne dôvodná, pretože výroky a ani odôvodnenia rozsudkov NS SR sp. zn. 2Obo/269/2006 a sp. zn. 1ObdoV/63/2007 v právoplatne skončenom spore o vydanie hliníka výslovne neriešili otázku platnosti, respektíve neplatnosti vyhlásenia žalovaného o skladovaní z 18. 09. 1995, z čoho je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací a aj dovolací, sa musel v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod č. k. 25Cb/1/2006 otázkou platnosti alebo neplatnosti, i keď ex offio, zaoberať.

28/ Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) sa pri prejednaní dôvodnosti tvrdenia žalovaného o prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písmeno f/ C. s. p. z hore uvedených dôvodov nestotožnil, nakoľko nie je pravdou, že obidve rozhodnutia trpia vadou zmätočnosti z dôvodov nedostatku odôvodnenia námietky žalovaného ohľadne jeho tvrdenia prekážky rozhodnutej veci. Zo samotného dovolania je zrejmé, že Najvyšší súd sa aj s touto námietkou zaoberal a naviac je jednoznačné, že v sporoch, ktorých predmet konania nie je totožný, o prekážku rozhodnutej veci nejde. Tvrdenie dovolateľa, že ide o rozhodnutia, ktoré trpia vadou zmätočnosťou, ktorá by znemožnila žalovanému realizáciu jeho procesných práv, Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) označil za nepreukázané a účelové. Zmätočnosť rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania. Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa ohľadne zmätočnosti bolo dôvodné (čo v danom prípade nie je), mohli by mať za následok iba nanajvýš nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nie však prípustnosť dovolania.

29/ Ako treťou otázkou sa Najvyšší súd zaoberal tvrdením žalovaného, či ide o dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písmeno c/ C. s. p.

30/ Dôvody uvedené žalovaným na strane 9/ dovolania nenapĺňajú znaky prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31/ V danom spore rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky. V predmetnom spore bola riešená zodpovednosť žalovaného za uplatnenú škodu s poukazom na ustanovenie § 268 Obchodného zákonníka, ktoré rozhodnutie nezáviselo od vyriešenia otázky uvedenej v ustanovení § 421 ods. 1 písmeno a/ až c/ C. s. p. Z uvedeného je preto zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. daná nie je.

32/ Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 432 C. s. p.).

33/ Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom posúdení (§ 432 C. s. p.). V danej veci nejde ani o jeden prípad citovaný v hore vyššie uvedených ustanoveniach.

34/ Na záver odôvodnenia dovolacieho senátu je treba poukázať aj na fakt, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím napadnutým dovolaním, vychádzalo už z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

35/ Dovolací súd po preskúmaní oboch rozhodnutí, tak prvostupňového aj odvolacieho dospel k záveru, že obidve rozhodnutia spĺňajú kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia, a preto je ich potrebné považovať za preskúmateľné, zrozumiteľné, ústavne akceptovateľné. Odôvodnenie rozhodnutia v danom prípade zodpovedá základnej formálnej štruktúre rozhodnutia.

36/ Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené podľa § XXX písmeno c/ C. s. p. dovolanie odmietol.

37/ Návrhu na odloženie vykonateľnosti nevyhovelo .

38/ Inštitút odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní by mal slúžiť na ochranu dovolateľa pred exekúciou vedenou na podklade napadnutého rozhodnutia. V konkrétnom prípade nebol dôvod dovolateľovi túto ochranu poskytovať.

39/ Úspešnému žalobcovi trovy v dovolacom konaní nevznikli, preto mu ich dovolací súd nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.